

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 28Cb/15/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114234946
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Bartalská
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1114234946.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Bartalskou v právnej veci žalobcu: RES Reality spol. s r.o., so sídlom Kollárova 2907, 902 01 Pezinok, IČO: 35 690 852, práv. zastúpený: ius aegis s.r.o. advokátska kancelária so sídlom Ferienčíkova 7, 811 08 Bratislava proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne nám. 1, 814 99 Bratislava, IČO: 00 603 481 o zaplatenie 158 716,50 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Súd návrh žalovaného na uloženie pokuty žalobcovi zo dňa 06.09.2019 z a m i e t a.

II. Súd žalobu z a m i e t a v celom rozsahu.

III. Súd stranám nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa domáhal žalobou doručenu tunajšiemu súd dňa 12.12.2014 voči žalovanému vydania rozhodnutia, na základe ktorého by bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 158 0716,50 EUR s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.09.2000 bola medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom (v čase uzavretia nájomnej zmluvy zapísaný v obchodnom registri pod pôvodným obchodným menom a sídlom ako ERS Reality spol. s r.o., Šamorínska 10, 821 06 Bratislava), ako nájomcom uzavretá nájomná zmluva č. 08 88 0431 00 00 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 08.12.2000 (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bol nájom pozemkov uvedených v Článku 1 Zmluvy. V súlade s Článkom 3 ods. 1 a ods. 3 Zmluvy uhradil žalobca v prospech žalovaného, ako prenajímateľa nájomné celkom vo výške 158.716,50 EUR (v pôvodnej mene 4.781.492,- Sk), a to v nasledovných splátkach

dátum úhrady	Suma úhrady v SKK	Suma úhrady v EUR
20.10.2000	1 388 175,00 Sk	46 078,98 EUR
02.01.2001	616 967,00 Sk	20 479,56 EUR
07.03.2001	2 313 625,00 Sk	76 798,30 EUR
09.03.2001	462 725,00 Sk	15 359,66 EUR
celkom	4 781 492,00 Sk	158 716,50 EUR

2. Okresný súd Bratislava II rozsudkom vydaným v konaní 20C/231/2007 zo dňa 21.03.2012, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vydaným v konaní 14Co/352/2012 zo dňa 20.05.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 07.07.2014 a vykonateľnosť dňa 11.07.2014 vyslovil, že Zmluva (nájomná zmluva č. 08 88 0431 00 00 zo dňa 14.09.2000 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 08.12.2000) je absolútne neplatná pre nemožnosť plnenia podľa ust. § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu. Listom zo dňa 03.11.2014, doručeným žalovanému vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktorý však žalovaný do dnešného dňa nereagoval a dlžnú sumu neuhradil.

3. Na základe výzvy súdu sa žalovaný vyjadril k žalobe tak, že v súlade s ust. § 107 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „zákon“) vznáša námietku premlčania žalovaného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 158 716,50 EUR z titulu zaplateného nájomného z absolútne neplatnej nájomnej zmluvy pozostávajúce z nasledovných úhrad:

20.10.2000	-	46.078,98 EUR
02.01.2001	-	20.479,56 EUR
07.03.2001	-	76.798,30 EUR
09.03.2001	-	15.359,66 EUR

4. Moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby, konkrétne zistenie okolností, z ktorých mohol žalobca vyvodiť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené (nájomná zmluva č. 08 88 0431 00 00 uzatvorená 14.09.2000 v znení jej dodatku č. 1) je neplatný, preukazuje zápisnicou o pojednávaní zo dňa 30.09.2008, sp. zn. 20C/231/2007, v ktorej právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že má za to, že Zmluva o nájme pozemku uzatvorená 14.09.2000 je absolútne neplatná, keďže je v rozpore s § 37 ods. 2 Obč. zákonníka, pretože právny úkon, predmetom ktorého je plnenie nemožné, je neplatný.

5. PZ žalobcu uviedol, že nemožným plnením sa rozumie účel nájmu stanovený v čl. 1 ods. 3 predmetnej zmluvy, nakoľko je v ňom uvedené, že nájomca sa zaviazal predmet nájmu využívať výlučne na dohodnutý účel, ktorým bola výstavba bytových domov a súvisiacej občianskej vybavenosti. Podľa tvrdenia právnej zástupkyne na pojednávaní, žalobca nemohol splniť túto časť zmluvy, nakoľko územný plán hl. mesta BA nebol v súlade s územným plánom MČ Dúbravka. Žalobca plnil na základe absolútne neplatného právneho úkonu a preto pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo t.j. 20.10.2000, 02.01.2001, 07.03.2001 a 09.03.2001.

6. Súd po vykonanom dokazovaní v rámci prvoinštančného konania vo veci rozhodol v predmetom konaní rozsudkom dňa 14.04.2016, na základe ktorého zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi sumu 158 716,50 EUR s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 46 078,98 EUR od 21.10.2000 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 20 479,56 EUR od 3.1.2001 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 76 798,30 EUR od 8.3.2003 do zaplatenia, vo výške 17,6 % ročne zo sumy 15 359,66 EUR od 8.3.2003 do zaplatenia a povinnosť nahradiť trovy konania v sume 9 523 EUR titulom zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 688,59 EUR, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Voči vydanému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie v ktorom uviedol, že v súlade s § 107 OZ vzniesol v konaní námietku premlčania žalovaného nároku žalobcu. Poukázal na to, že z § 107 ods. 1 OZ vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, teda deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Teda oprávnený sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný uviedol, že v prípade plnenia z neplatného právneho úkonu je pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené, je neplatný. Na základe uvedeného moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby preukazoval žalovaný zápisnicou z pojednávania zo dňa 30.9.2009 v konaní sp. zn. 20C/231/2007, v ktorej právna zástupkyňa žalovaného v uvedenom konaní uviedla, že zastáva názor, že nájomná zmluva je neplatná, keďže je v rozpore s § 37 ods. 2 OZ. Právna zástupkyňa uvádzala, že nemožným plnením sa rozumie účel nájmu stanovený v čl. 1 ods. 3 predmetnej zmluvy, nakoľko bolo v ňom uvedené, že nájomca sa zaviazal predmet nájmu využívať výlučne na dohodnutý účel, ktorým bola výstavba bytových domov a súvisiacej občianskej vybavenosti. Žalobca však nemohol splniť túto časť zmluvy, nakoľko územný plán hlavného mesta - Bratislavy, nebol v súlade s územným plánom MČ Dúbravka. S poukazom na § 107 OZ žalovaný uviedol, že v prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba a v druhom odseku objektívna, pričom obe začínajú plynúť a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa

premlčí. Objektívnu premlčiaciu dobu však nemožno prekročiť, hoci by tu boli ešte podmienky pre plynutie subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s uvedeným žalovaný zastával názor, že žalobca plnil na základe absolútne neplatného právneho úkonu, a preto pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo, t. j. 21.10.2000, 3.1.2001, 8.3.2003. Na základe uvedených a preukázaných skutočností je preto podľa žalovaného zrejme, že zo strany žalobcu nedošlo k uplatneniu jeho nároku v zákonom stanovenej lehote, a preto navrhol, aby odvolací súd návrh zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za zjavne nedôvodné a neopodstatnené, nakoľko napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne, spĺňajúce všetky náležitosti v súlade s príslušnými právnymi predpismi, po všetkých stránkach jednoznačne zrozumiteľné, logicky a právne zdôvodniteľné a v konečnom dôsledku aj absolútne presvedčivé. Odvolacie dôvody uvádzané žalovaným podľa žalobcu nie sú dané, čomu nasvedčuje aj to, že žalovaný v odvolaní neuviedol jediný argument, skutočnosť či tvrdenie, ktorými by presvedčivosť rozsudku súdu prvej inštancie vedel preukázateľne spochybníť. Vzhľadom k tomu preto neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že zo strany žalobcu nedošlo k uplatneniu jeho nároku v zákonom stanovenej lehote. Žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie v časti vyslovujúcej záver o dôvodnosti podanej žaloby zo dňa 12.12.2014 a nedôvodnosti žalovaným podanej námietky premlčania. K odvolacím dôvodom žalovaného žalobca uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie v priebehu konania vykonaným dokazovaním dostatočne a objektíve zistil skutkový stav veci v súlade s § 153 ods. 1 O.s.p., na ktorý správne aplikoval príslušné ustanovenia ObZ a OZ. Žalovaný neuviedol, v čom by malo spočívať ním tvrdené nesprávne právne posúdenie veci a ani neuviedol žiadne nové skutkovo a právne relevantné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný v odvolaní len opätovne poukázal na skutočnosti uvádzané v konaní, s ktorými sa súd už relevantne a presvedčivo vysporiadal, nakoľko obsah odvolania je v prevažnej miere tvorený doslovnými zneniami prevzatými s vyjadrenia žalovaného k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 5.6.2015. Teda žalovaný sa vôbec nevyjadril ku skutočnostiam, ktoré zistil a konštatoval súd prvej inštancie a podľa žalobcu sa len zbytočne opätovne venuje otázke momentu premlčania, resp. začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, s čím sa však súd dostatočne vysporiadal. Žalobca zastával názor, že tvrdenie žalovaného o určení okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby len s poukazom na právny názor právneho zástupcu žalovaného v konaní o neplatnosti právneho úkonu je len námietkou v danom konaní, ktorá nepotvrďuje skutočnosť samotnej neplatnosti právneho úkonu, ale o tejto skutočnosti rozhodujú súdy vo svojich rozhodnutiach. Žalobca uviedol, že len právoplatné rozhodnutie môže zachovávať právnu istotu v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy právneho štátu, nakoľko právna istota je daná vtedy, ak osoby majú možnosť sa dozvedieť o právnom a faktickom stave, t. j. na základe zákonov a rozhodnutí orgánov štátnej správy, v tomto prípade súdov. Závery žalovaného v jeho odvolaní sú tak v rozpore so zásadou právnej istoty, poctivého obchodného styku a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu vyjadrenie, t. j. individuálne posúdenie právneho zástupcu účastníka k neplatnosti predmetnej nájomnej zmluvy nemožno považovať za objektívnu skutočnosť, s ktorou by boli spájané následky plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko išlo len o právny názor. Námietka neplatnosti právneho úkonu sama o sebe bez potvrdenia súdu nemôže byť relevantná pre účely plynutia premlčacej doby, nakoľko nejde o stav zistenia neplatnosti právneho úkonu ale o o námietku, ktorá musí byť potvrdená príslušným orgánom. V súvislosti s uvedeným žalobca uviedol, že samotná zápisnica z pojednávania zo dňa 30.9.2008 nemôže preukázať, že žalobca sa mal a mohol dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko v tom čase ešte nebola súdom právoplatne potvrdená neplatnosť nájomnej zmluvy, a preto záver súdu považoval žalobca za správny, nakoľko uplatnenie a výkon práva žalovaného vzniesť námietku premlčania je v zjavnom rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a s dobrými mravmi. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 523/07 zo dňa 7.5.2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MOBdo 3/2006 zo dňa 14.6.2007 a sp. zn. 3Obdo/11/2008 zo dňa 18.6.2009, v zmysle ktorého obchodník v rámci podnikania celkom nesie podnikateľské riziko a nemôže sa odvolávať na to, že určitý záväzok prevzal v tiesni a za nevýhodných podmienok a že nemá možnosť zmluvu, ktorú uzavrel v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok so spätným účinkom anulovať. Predpokladá sa, že bude vo vzťahoch s inými podnikateľmi presadzovať svoj záujem, využívať možnosti, ktoré mu právna úprava poskytuje a usilovať sa o dosiahnutie najvyššieho možného zisku a zlepšenie svojej pozície na trhu. Na druhej strane obchodník nesmie prekročiť medze, ktoré vyplývajú zo zásad poctivého obchodného styku pri presadzovaní svojich záujmov, nesmie zneužívať práv, ktoré mu podľa zákona

vznikli. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov. Žalobca uviedol, že v celom rozsahu trvá na všetkých svojich vyjadreniach a argumentoch uvádzaných v priebehu konania. vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie žalovaného zamietne ako nedôvodné a neopodstatnené a napadnutý rozsudok v zmysle § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) potvrdí, nakoľko je vo výroku vecne správny a zároveň žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy celého konania, t. j. trovy konania v sume 9 523,- EUR titulom zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia v rámci prvoinštančného konania v sume 2 688,59 EUR a trov odvolacieho konania v sume 896,63 EUR za vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

9. Krajský súd v Bratislave ako súd druhej inštancie prejednal odvolanie podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

10. Žalovaný podal dovolanie na NS SR, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi, vo vzťahu k aplikácii právneho predpisu ohľadne premlčania nároku žalobcu. Dovolateľ mal za to, že súd prvej inštancie správne posúdil aplikovateľnú právnu normu podľa subjektov strán sporu teda Obchodný zákonník, avšak správne mal aplikovať § 394 ods. 2 ObZ, čo neučinil a odvolací súd nesprávne posúdenie veci potvrdil. Najvyšší súd na základe vyjadrenia žalobcu v konaní dospel k názoru, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázal na uznesenie NS SR z 6.marca 2017 sp.zn. 3 Cdo/28/2017 a preto dovolanie pripustil. V závere uviedol, že výnimočnosti aplikácie korektívu dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania by malo zodpovedať aj odôvodnenie rozsudku s poukazom na právo na riadne odôvodnenie rozsudku v súlade s judikaturou ESLP. Úlohou súdov v ďalšom konaní bude postupovať spôsobom naznačeným v predmetnom rozhodnutí. Ak konajúce súdy dospejú k záveru, že nárok žalobcu bol podaný po uplynutí premlčacej doby avšak námietku premlčania posúdia jako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnia.

11. Po vrátení spisu na súd prvej inštancie podal žalobca návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorému Okresný súd Bratislava I v konaní č. 28Cb/15/2015 - 263 zo dňa 09.08.2018 v znení RES Reality spol. s.r.o. (žalobca) so sídlom Kollárova 2907, 902 01 Pezinok, IČO: 35 690 852 je povinný zložiť do úschovy Okresného súdu Bratislava I peňažnú sumu vo výške 586 793,39 EUR, a to do 3 dní od doručenia tohto uznesenia, ktoré bolo na základe podaného odvolania potvrdené Krajským súdom v Bratislava ako súdom odvolacím v konaní č.k. 4 Cob/190/2018-341, dňa 22.11.2018.

12. Vo vyjadreniach ohľadne nesúhlasu žalobcu s nariadením neodkladného opatrenia PZ žalobcu uvádza, že suma istiny 158 716,50 EUR plus úroky bol žiadaná na vydanie zo strany žalovaného, avšak bezúspešne v dôsledku čoho žalobca podá návrh na výkon exekúcie sp.zn. EX 377 EX79/17 na základe ktorej bola vymožená suma 552 377,06 EUR, ktorá bola konajúcim exekútorom poukázaná dňa 14.06.2018 na bankový účet bývalého právneho zástupcu žalobcu. Na dopyt ohľadne vymoženej sumy EX 377 EX79/17 zo strany súčasného právneho zástupcu žalobcu, nakoľko dňa 02.07.2018 došlo k odvolaniu plnomocentstiev zo strany žalobcu, bývalý právny zástupca deklaroval započítanie časti vymoženej sumy s odmenou právneho zástupcu v sume 49 694,49 EUR vrátane DPH, zvyšná časť vymoženej sumy v hodnote 502 682,57 EUR bola v zmysle písomného pokynu žalobcu poukázaná dňa 03.07.2018 na účet veriteľa žalobcu spoločnosti ERS Holding spol.s.r.o. so sídlom Šamorínska 10, 821 06 Bratislava, IČO: 35 702 982 tak, že tento pokyn bol súčasťou dodatku č.1 k Zmluve o poskytovaní právnych služieb.

13. Súd vo veci vytýčil pojednávania na 11.07.2019, 09.09.2019, 23.09.2019, 07.10.2019 a 04.11.2019 za účelom verejného vyhlásenia rozsudku tak, že pojednávania prebiehali za účasti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov:

13.1.Právny zástupca žalobcu trval na podanej žalobe dôvodil aj tým, žalovaný pôsobí ako „ mocenský aparát“ s odkazom na nález ÚS ČR I. ÚS 718/2011 z 26.06.2012 má za to, že žalobca vopred vedel, že územný plán nebol v súlade s dokumentáciou, teda prijímal plnenie s vedomím, že záväzok nebude naplnený. Zároveň žiadal o priznanie sumy 5 391,78 EUR ako rozdiel priznanej sumy a navrhovanej v

pôvodnam konaní. Vo výroku Rozsudku OS BA I došlo k zrejmej nesprávnosti, keď vo výrokovej časti tohto rozsudku je nesprávne uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 08.03.2003 do zaplataenia“, pričom správne malo byť uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 10.03.2001 do zaplataenia.“

13.2. Žalovaný uviedol, že k premlčaniu sa vyjadril, na doplnenie len zotrval na svojej argumentácii rozšírenej v predložených písomných vyjadreniach.

13.3. Z predložených listinných dôkazov - vyjadrení strán sporu v konaní po dovolancom konaní súd konštatuje, argumentácia PZ žalobcu z podania doručeného súdu 03.09.2019 vyplýva, že po vydaní Exekučného titulu (ktorý bol dovolacím súdom zrušený a vec vrátená Súdu na nové konanie) bola v Exekučnom konaní vymožená peňažná suma vo výške 599.929,04 EUR, ktorá pozostávala z:

- a. istiny vo výške: 158.716,50 EUR;
- b. úroku z omeškania v súhrnnej výške: 428.076,89 EUR;
- c. trov exekúcie právneho zástupcu vo výške: 907,56 EUR;
- d. trov exekúcie oprávneného vo výške: 16,50 EUR;
- e. trov súdneho konania vo výške: 12.211,59 EUR,

z ktorej časť vo výške 552.377,06 EUR (ďalej len „vymožená suma“) bola súdnym exekútorom poukázaná dňa 14.06.2018 na bankový účet AKJK (bývalý právny zástupca žalobcu). Časť vymoženej sumy vo výške 49.694,49 EUR vrátane DPH si AKJK započítala na údajnú podielovú odmenu za právne zastupovanie a zvyšnú časť vo výške 502.682,57 EUR AKJK v zmysle údajného písomného pokynu žalobcu poukázala dňa 03.07.2018 na účet údajného veriteľa žalobcu - spoločnosti ERS Holding spol. s r.o. Žalobca je však presvedčený, že údajný pokyn žalobcu, je antidatovaný a v skutočnosti nebol podpísaný 19.11.2003, ale bol podpísaný údajne v mene žalobcu bývalým konateľom žalobcu p. XX.XX.XXXX, V., ktorého funkcia zanikla dňa 13.03.2014, a ktorý je súčasným konateľom spoločnosti ERS Holding (na ktorú bola vymožená suma vo výške 502.682,57 EUR prevedená na základe Údajného pokynu žalobcu) až v roku 2018, resp. po tom, čo bola Vymožená suma pripísaná na účet AKJK. Na základe Exekučného titulu bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 158.716,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6% ročne:

- a. zo sumy 46.078,98 EUR od 21.10.2000 do zaplataenia
- b. zo sumy 20.479,56 EUR od 03.01.2001 do zaplataenia
- c. zo sumy 76.798,30 EUR od 08.03.2003 do zaplataenia
- d. zo sumy 15.359,66 EUR od 08.03.2003 do zaplataenia

Vo výroku Rozsudku OS BA I došlo k zrejmej nesprávnosti, keď vo výrokovej časti tohto rozsudku je nesprávne uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 08.03.2003 do zaplataenia“, pričom správne malo byť uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 10.03.2001 do zaplataenia.“ Ako vyplýva z Potvrdenia Hlavného mesta o úhradách nájomného zo dňa 14.11.2014 (ktoré bolo Súdu predložené ako dôkaz), k úhrade čiastky 15.359,66 EUR došlo dňa 09.03.2001 a nie 07.03.2003. Úroky z omeškania mali byť preto z tejto čiastky počítané od 10.03.2001 a nie od 08.03.2003, ako je nesprávne uvedené v Exekučnom titule. Ak by bol predmetný dátum splatnosti v Exekučnom titule uvedený správne, v rámci Exekučného konania by výška vymožených úrokov z omeškania predstavovala ku dňu 11.07.2017 (dňa 10.07.2017 Hlavné mesto zložilo na osobitný účet exekútora zábezpeku vo výške vymáhanej istiny, pričom odblokovanie výšky pohľadávky oprávneného na bankovom účte povinného bolo vykonané dňa 11.07.2017) celkovú čiastku 433.468,67 EUR, čo je rozdiel 5.391,78 EUR oproti úrokom z omeškania vymožených na základe nesprávneho výroku Rozsudku OS BA I. V dôsledku zrejmej nesprávnosti v Exekučnom titule (nesprávne uvedený dátum od 08.03.2003 do zaplataenia namiesto od 10.03.2001 do zaplataenia) v Exekučnom konaní neboli vymožené úroky z omeškania vo výške 5.391,78 EUR = 17,6 % ročne zo sumy 15.359,66 od 10.03.2001 do 08.03.2003. Nárok žalobcu nebol v dôsledku vyššie uvedených skutočností riadne uspokojený, teda žalobca Vymoženou sumou nikdy nedisponoval a nedisponuje a navyše v dôsledku zrejmej nesprávnosti v Exekučnom titule, teda nesprávneho Exekučného titulu, bol Žalobca ukrátený na úrokoch z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 15.359,66 EUR od 10.03.2001 do 08.03.2003 čo predstavuje sumu 5.391,78 EUR.

13.4. Z vyjadrení strán sporu v rámci konania po dovolancom konaní vplynulo:

PZ žalobcu opakovane poukázal na skutočnosť, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe výrazom zneužitia práva na úkor žalobcu, čo odporuje dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, resp. podľa § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: II. ÚS 176/2011). Ak subjekt / orgán verejnej moci, resp. verejnej správy aj napriek súkromnoprávnej povahe právneho vzťahu, poruší / porušuje deklarovaný princíp právneho štátu, je na mieste, aby niesol majetkové následky vyvolané týmto postupom, teda postupom podlamujúcim dôveru v právny štát. (nález Ústavného súdu ČR, sp. zn.: I. ÚS 718/11). Žalovaný, ako súčasť územnej samosprávy, ktorá tvorí časť verejnej správy, by mal vzbudzovať dôveryhodnosť v poctivé a zákonné konanie, pričom žalovaný sa už od počiatku dopúšťal nepoctivého konania, keď už pred uzavretím nájomnej zmluvy vedel, že účel nájmu nemožno dosiahnuť a aj napriek tomu nájomnú zmluvu so žalobcom uzavrel, nechával si platiť nájomné zo strany žalobcu, dokonca žaloval žalobcu pre neplatenie nájomného z dôvodu finančnej vyčerpanosti a po tom, čo bola Nájomná zmluva prehlásená za absolútne neplatnú a žalobca sa začal domáhať vrátenia zaplateného nájomného, žalovaný za účelom vyhnúť sa svojej povinnosti vznesol námietku premlčania. Navyše, s tvrdením žalobcu, že konanie žalovaného (vznesenie námietky premlčania) je v rozpore s dobrými mravmi ako aj zásadou poctivého obchodného styku a nepožíva právnu ochranu, sa stotožnil aj Krajský súd BA vo svojom rozsudku zo dňa 29.03.2017, sp. zn.: 3Cob/302/2016, v ktorom uvádza, že: „konaním žalovaného možno jednoznačne sledovať snahu spôsobiť žalobcovi ujmu a týmto konaním sa nemôže úspešne domáhať uplatneného práva (vznesenie námietky premlčania)“

K uplatnenému nároku žalovaným na uloženie poriadkovej pokuty žalobcovi podľa ustanovenia § 102 ods. 1 písm. c) CSP žalobca uviedol, že poriadková pokuta je procesná sankcia, ktorej účelom je vynútenie si splnenia tých procesných povinností, ktoré neboli napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené (I. ÚS SR 389/2017). Zároveň, zmyslom a účelom poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. V zmysle § 102 ods. 2 písm. a) a c) (práve na písm. c) poukazuje žalovaný) CSP môže byť poriadkovou pokutou sankcionované predovšetkým neospravedlnené nesplnenie povinnosti uloženej súdom či neuposlušnosť príkazu súdu. Musí ísť pritom o nesplnenie takej povinnosti či príkazu, ktoré má procesný charakter. Takto môže byť sankcionované nesplnenie napr. edičnej povinnosti v zmysle § 189 CSP, informačnej povinnosti v zmysle § 190 CSP či bezdôvodné odopretie výpovede svedka v zmysle § 196 ods. 2 CSP. V prípade neodkladného opatrenia ide o zabezpečovací prostriedok vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý má byť, resp. bol riadne uplatnený žalobou. Nejde o procesné rozhodnutie a už vôbec nie o príkaz súdu v zmysle namietaného § 102 ods. 1 písm. c) CSP, ktorým súd len zabezpečuje dôstojný a nerušený priebeh pojednávania.

Žalovaný tvrdil, že nevytváral žalobcovi žiadne prekážky, ktoré by mu bránili v uplatnení si svojho nároku v primeranej, zákonnej lehote. Ak žalobcovi márne uplynula premlčacia lehota, nestalo sa tak v dôsledku konania žalovaného. Sme názoru, že súd by mal brať na zreteľ jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva. Vznesenie námietky premlčania pokladá za legitímne a opodstatnené. Žalovaný v predmetnej veci však opätovne poukazuje na vznesenú námietku premlčania, ktorou sa súd nezaoberal. V zmysle argumentácie uvedenej v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.05.2018 v bode 34 má súd primárne rozhodovať o dôvodnosti vznesenia námietky premlčania. Žalovaný taktiež poukazuje na bod 28 odôvodnenia uznesenia NSSR, ktorý vyslovil, že zo strany súdu 1. inštancie ako aj zo strany odvolacieho súdu bola vec nesprávne právne posúdená a premlčanie bolo posudzované podľa § 398 ObZ a nie podľa § 394 ods. 2 ObZ. Ďalej v bode 30 odôvodnenia uznesenia NSSR súd rozoberá inštitút premlčania a jeho účel v súdnom konaní. Žalovaný naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania a výslovne odmieta, že by samotné vznesenie námietky premlčania malo byť v rozpore s dobrými mravmi.

13.5. Z obsahu súdneho spisu 28 Cb 15/2015 vyplýva, že po rozhodnutí NS SR o dovolaní č.k. 50bdo/51/2017 bolo do súdneho spisu doložené Upovedomenie o začatí exekúcie č.k. 377EX/79/17 - 5 z 22.06.2017 súdneho exekútora S.. J. S. so sídlom Exekútorický úrad Zelinárska 26, 821 08 Bratislava o začatí exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie rozsudku č.k. 28Cb 15/2015 z 14.04.2016 vydaného Okresným súdom Bratislava I v prospech oprávneného RES Reality spol. s r.o. na vymozenie istiny v sume 158 716,50 EUR s príslušenstvom v sume úrokov z omeškania 426 699,31 EUR. Na základe Upovedomenia o ukončení exekúcie z 19.06.2018 377EX /79/17- 29 súdneho exekútora S.. J. G. so sídlom Exekútorický úrad Zelinárska 26, 821 08 Bratislava vyplynulo,

že exekúcia bola ukončená vymožením nároku vrátane trov exekúcie. Uvedené následne potvrdil aj žalovaný v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia zo dňa 09.07.2018, doručený súdu 12.07.2018 v ktorom uviedol, že v zmysle vyúčtovania exekúcie došlo k nadobudnutiu plnenia celkovo vo výške 599 929,04 EUR z dôvodu, ktorý dodatočne odpadol.

Súd posudzoval predmetný právny stav podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov:

Podľa ustanovenia § 132 ods. 1 CSP „ V žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh .“

Podľa ustanovenia § 182 CSP „ Ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.“

Podľa ustanovenia § 191 CSP „ Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.“

Podľa ustanovenia § 192 CSP „Skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak.“

Podľa ustanovenia § 1 zákona č. 513/1991 Zb Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „ ObZ“) „ (1) Tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. (2) Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.“

Podľa ustanovenia § 263 ods. 1 ObZ : „(1) Strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 301, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, § 324, 340a, 340b, 341, 365, 369 až 369d, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a, 675, 676 ods. 1 a 2, § 711, 720, 725, 729, 743 a 771c.“

Podľa ustanovenia § 269 ods. 2 ObZ „Účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.“

Podľa ustanovenia § 272 ods. 1 ObZ „ Zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone, alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme.“

Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 ObZ „ (1) Právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.(2) Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.“

Podľa ustanovenia § 391 ods. 1, 2 ObZ „ (1) Pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. (2) Pri právach uskutočniť právny úkon plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa právny úkon mohol urobiť, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.“

Podľa ustanovenia § 394 ods. 1, 2 ObZ „ (1) Pri právach, ktoré vznikajú odstúpením od zmluvy, plynie premlčacia doba odo dňa, keď oprávnený od zmluvy odstúpil. (2) Pri práve na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo.“

Podľa ustanovenia § 398 ObZ „Pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.“

Podľa ustanovenia § 397 ObZ „ Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.“

Podľa ustanovenia § 324 ods. 1 ObZ „Záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.“

Podľa ustanovenia § 340 ods.1 ObZ „ Dlžník je povinný záväzok splniť v čase určenom v zmluve.“

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 ObZ „ Dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.“

Podľa ustanovenia § 369 ods. 1,2 ObZ v znení platnom v čase vzniku záväzku „(1) Ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva. (2) Úroky z omeškania sa stanú splatnými po uplynutí dňa alebo lehoty, ktoré sú v zmluve určené na splnenie peňažného záväzku. Ak deň alebo lehota na splnenie peňažného záväzku nie je v zmluve určená, úroky z omeškania sa stanú splatnými uplynutím 30 dní od

- a) doručenia dokladu veriteľa na splnenie peňažného záväzku dlžníkom (ďalej len "doklad"),
- b) odovzdania tovaru alebo služby, ak je deň doručenia dokladu neistý,
- c) odovzdania tovaru alebo služby v prípade, ak dlžník dostane doklad skôr ako tovar alebo službu,
- d) dňa, v ktorom sa skončilo preberanie tovaru alebo služby, ktorým sa má stanoviť, či tovar alebo služba zodpovedá podmienkam zmluvy, ak to ustanovuje zákon alebo upravuje zmluva v prípade, ak k doručeniu dokladu došlo pred dňom alebo najneskoršie v deň, keď sa takéto preberanie skončilo.“

14. Z vykonaného dokazovania na základe uvedených právnych predpisov a v záujme spravodlivého rozhodovania súd má za to, že v konaní nastal skutkový stav, v dôsledku ktorého ako vyplýva z listinných dôkazov doložených do súdneho spisu a argumentácie strán sporu - najmä však žalovaného v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v tejto právnej veci č.k. 28Cb/15/2015 došlo k vymoženiu dlžnej sumy v prospech oprávneného - žalobcu.

15. V dôsledku uvedeného skutkového aj právneho stavu, súd konštatuje, po zrušení rozsudku (odvolacieho súdu a v dôsledku toho aj súdu prvej inštancie v konaní 28Cb/15/2015), na základe ktorého bolo plnené odpadol právny titul, na základe ktorého bolo plnené, nie je prípustné opätovne rozhodovať o plnení nároku, ktorý už bol splnený. Je potrebné vziať na zreteľ, že bolo plnené na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu a žalobcov nárok bol uspokojený v celom rozsahu, teda súd v novom prejednávaní veci je viazaný existujúcim stavom v čase jeho rozhodovania, z čoho je dôvodný záver, že je potrebné žalobu zamietnuť, bez ohľadu na skutočnosť, že by došiel k záveru, že nárok nie je opodstatnený. V tomto kontexte sa súd odvoláva aj na rozhodnutie - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2017 sp. zn. 8Cdo/30/2017, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí č.2/2018 "Súd opätovne konajúci o žalobe o splnení povinnosti v peniazoch, po tom, ako bolo jeho skôršie rozhodnutie zrušené dovolacím súdom a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, prihladne podľa § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku) na to, že žalovaný už splnil povinnosť uloženú mu skôrším právoplatným a vykonateľným rozhodnutím; inak nepripustne založí exekučný titul na opätovné vymáhanie už raz splnenej povinnosti. „Súd poukazuje na ustanovenie § 271 CSP s tým, že pravidlo obsiahnuté v citovanom ustanovení určuje, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov alebo na základe nesporných skutočností tvrdených účastníkmi konania, ak o ich pravdivosti nemá súd dôvodné a závažné pochybnosti v čase vyhlásenia jeho rozhodnutia. To znamená, že súd pri rozhodovaní veci nemožno brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ako ani predvídať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia ešte nenastali (s výnimkou pravidla obsiahnutého v ods. 2 tohto ustanovenia). Skutkový stav v čase vyhlásenia rozhodnutia je pre súd závažný a rozhodujúci v sporových i nesporných konaniach v prípadoch, keď sa rozhoduje konštitutívne alebo deklaratórne. Súd však musí rešpektovať zásadu viazanosti súdu stavom v čase vyhlásenia rozsudku. Musí teda zohľadniť všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie, ku ktorým došlo od vyhlásenia rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní.

16. K samotnému nároku žalobcu súd naďalej má za to, že aj pri aplikácii ustanovenia § 394 od. 2 ObZ v súlade s právnym názorom NS SR vyjadreným v uznesení 5 Obdo/51/2017 v bode 34. uznesenia ..... súd je povinný vysporiadať sa najskôr s dôvodnosťou námietky a iba vtedy ak dospeje k záveru, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne je možné pristúpiť k posúdeniu jej rozporu s dobrými mravmi. Z obsahu uznesenia NSSR nie je vylúčené teda použitie korektívu dobrých mravov, avšak v bode 35. uznesenia uvádza, že výnimočnosť aplikácie korektívu dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania by malo zodpovedať aj odôvodnenie rozhodnutia s odvolaním sa aj na konštatnú judikatúru jako aj nález ÚS sp.zn. III.ÚS119/03-30.

17. Súd len na margo uvádzanej argumentácie, ktorá bola stranami sporu prednesená zotrúva na fakte, že žalobca ako oprávnený z bezdôvodného obohatenia sa o skutočnosti neplatnosti právneho úkonu dozvedel až rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 20C/231/2007 zo dňa 21.03.2012, potvrdeného Krajským súdom Bratislava, sp.zn. 14Co/352/2012 zo dňa 20.05.2014 právoplatného 07.07.2014. Týmto bolo preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu titulom plnenia z neplatného právneho úkonu. V zmysle uvedeného rozhodnutia bolo súdom vyrieknuté, že došlo k plneniu z neplatného právneho dôvodu a že žalobca nie je povinný uhradiť žalovaného dlžné nájomné. Aplikáciou ustanovenia § 394 ods. 2 ObZ plynie premlčacia doba odo dňa keď k plneniu prišlo, čo vzhľadom ku skutkovému stavu je možné konštatovať, že nárok je premlčaný, avšak vyvstáva posúdenie obrany žalobcu korektívom dobrých mravov. Súd v tomto smere má naďalej za to, že žalovaný ako prenajímateľ vedel a mal možnosti zistiť, že nebude možné realizovať zámer uvedený v Nájomnej zmluve a teda prijímal plnenie od žalobcu v pozícii nájomcu za okolností kedy vedel, že je plnené z neplatného právneho úkonu, a práve v tomto súd má za dôvodné prihliadať na dobré mravy, ktoré zaväzujú aj žalovaného v pozícii orgánu samosprávy včlenenej do sektora verejného práva.

18. V zmysle obsahu rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 13. novembra 2008, sp. zn. 21Cdo2958/2007 „Pod premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, nakoľko premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevyhmáhatelným.“ Premlčanie je kvalifikované uplynutie času určené v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby právo bolo vykonané, v dôsledku čoho môže povinný čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Námietka má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, zánik jeho súdnej vyhmáhatelnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému subjektu priznať. Na dôvažok súd uvádza, že premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá naďalej vo forme naturálneho záväzku. Námietku premlčania môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Súd nie je oprávnený z úradnej povinnosti skúmať, na rozdiel od preklúzie práva, či veriteľovo právo alebo vymáhaná pohľadávka sú premlčané ak túto námietku dlžník nevzniesol. V dôsledku uvedeného súd skúmal, či vznesenie námietky je odôvodnené a v súlade s ustanoveniami právnych predpisov. Rozsudkom NS SR z 25.marca 1998, sp. zn. 4 Cdo 5/98 bolo dôvodené, že „Na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovoľá, nestačí len všeobecné vyjadrenie dlžníka k časovému aspektu uplatneného nároku.

19. Na základe záväznosti právneho názoru súdu vyššieho stupňa, súd aplikáciou ustanovenia § 394 ods. 2 ObZ v danom konaní považuje námietku premlčania podanú osobou oprávnenou s náležitostiami riadneho zrozumiteľného právneho úkonu za dôvodnú. Súd má za to, že žalobe žalobcu, ktorou sa domáha uvedeného nároku je spravodlivé vyhovieť pre rozpor výkonu práva uplatniť námietku premlčania s dobrými mravmi. Súd zobral do úvahy aj genézu záväzkového vzťahu, popísanú právnym zástupcom žalobcu. Uvedol, že žalobca nemohol realizovať svoj projekt v dôsledku konania / nekonania žalovaného, teda nemohol byť naplnený účel nájomnej zmluvy. Je potrebné sa zaoberať aj skutočnosťou, že žalovaný od Zmluvy odstúpil (03.08.2006) a podal žalobu na zaplatenie nájomného voči žalobcovi. Žalobca ako nájomca neplnil svoje záväzky z dôvodu, že sa vyčerpal s finančnými prostriedkami a to z dôvodu, že projekt výstavby stál v dôsledku žalovaného. V tomto sa súd odvoláva aj na právnu argumentáciu - <<https://www.epi.sk/odborny-clanok/Namietka-premlcania-a-rozpor-s-dobrymi-mravmi.htm>>, že odôvodnenosť námietky oprávneného a ním argumentovaná neprimeraná tvrdosť zostáva na posúdení a úvahe súdu, ktorý však prípadný rozpor výkonu práva musí skúmať objektívne. Pri tomto hodnotení súd musí vychádzať predovšetkým z okolností konkrétneho prípadu, pričom súd prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená a za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva), a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.“

20. Ak platí, že dobrým mravom neodporuje, ak niekto namieta premlčanie uplatňovaného práva voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným treba poukázať aj na skutočnosť, že je potrebné

odoprieť ochranu vznesenej námietky premlčania, ak je táto výrazom zneužitia práva na neprospech druhého účastníka sporu, resp. ak je hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Dôvod nároku žalobcu súdom deklarovaná absolútna neplatnosť Nájomnej zmluvy spôsobená nemožnosťou dosiahnuť účel Nájomnej zmluvy, o čom žalovaný pred uzavretím Nájomnej zmluvy vedel, no aj tak vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom, od ktorého, aj napriek uvedenému, vyžadoval a vymáhal platenie nájomného čo priviedlo žalobcu až do úplnej finančnej vyčerpanosti. S poukazom na uvedené, ako aj na dlhodobú prax najvyšších súdnych inšancií, možno zhrnúť, že aj keď je premlčanie zákonným inštitútom, tak v prípade, že by bolo uplatnenie námietky premlčania výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka sporu, šlo by o uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku (I ÚS ČR 2364/11, I ÚS SR 176/2011, I ÚS ČR 2235/11, žalovaným predložený Rozsudok NS SR, sp. zn.: 3 Cdo 41/2012). Ak by výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie, jednalo by sa o výkon práva, ktorý je formálne v súlade so zákonom, avšak šlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva na úkor druhého účastníka sporu, teda o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (NS ČR 25 Cdo 2905/99, NS ČR 21 Cdo 992/99, NS ČR 25 Cdo 539/2008). V súdnej praxi platí, že pre nachádzanie práva je nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu.

21. V tomto konaní bolo zrejmé, že žalobca inicioval konanie o zaplatenie dlžnej sumy nájomného, v ktorom bola ako prejudiciálne riešená otázka platnosti právneho titulu. Žaloba bola podaná v roku 2007. Je dôležité uviesť, že práve žalovaný odstúpil od Zmluvy ako vyplynulo z obsahu zápisnice z pojednávania na Okresnom súde Bratislava II, č.k. 20C 231/2007, dňa 30.09.2008. Teda, žalobca si neplnil svoje povinnosti riadne a včas platiť nájomné, nakoľko mal za to, že žalovaný si nespĺnil svoju povinnosť zabezpečiť naplnenie predmetu nájomného vzťahu. To však samo nemusí vyvolať neplatnosť právneho úkonu. Uvedené bolo posúdené zo strany konajúceho súdu v konaní č.k. 20C 231/2007 čo nebolo namietané žalovaným (v tomto konaní).

22. Súd nevyhovел nároku žalobcu uplatnenému v tomto konaní, ktorý si uplatnil v sume 5 391,78 EUR ako rozdiel vyplývajúci z nesprávnosti, keď vo výrokovvej časti tohto rozsudku OS BA I je nesprávne uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 08.03.2003 do zaplatenia“, pričom správne malo byť uvedené: „zo sumy 15.359,66 EUR od 10.03.2001 do zaplatenia.“ V dôsledku zrejmej nesprávnosti v Exekučnom titule (nesprávne uvedený dátum od 08.03.2003 do zaplatenia namiesto od 10.03.2001 do zaplatenia) v Exekučnom konaní neboli vymožené úroky z omeškania vo výške 5.391,78 EUR = 17,6 % ročne zo sumy 15.359,66 od 10.03.2001 do 08.03.2003. Súd má za to, že uvedenú nesprávnosť nenamietal žalobca v rámci podaného odvolania na KS v Bratislave, teda svoj nárok na nápravu nebol predmetom odvolacieho konania, čím v zásade jednotnosti konania je záväzná prihladať na zachovanie právnej istoty a teda nie je možné prihladať v tomto konaní na nové nároky strán sporu. Žalobca v konaní mohol využiť právne prostriedky obsiahnuté v CSP na dosiahnutie odstránenie vady, čo nevyužil preto mu nie je možné priznať právnu ochranu pre uvedený nárok.

23. Súd zamietol nárok žalovaného na uloženie poriadkovej pokuty žalobcovi pre nespĺnenie povinnosti uloženej neodkladným opatrením č.k. č. 28 Cb/15/2015 - 263 zo dňa 09.08.2018 v znení“ RES Reality spol.s.r.o. (žalobca) so sídlom Kollárova 2907, 902 01 Pezinok, IČO: 35 690 852 je povinný zložiť do úschovy Okresného súdu Bratislava I peňažnú sumu vo výške 586 793,39 EUR, a to do 3 dní od doručenia tohto uznesenia“, potvrdené Krajským súdom v Bratislava ako súdom odvolacím v konaní č.k 4Cob/190/2018-341, dňa 22.11.2018. Vychádzajúc z podstaty poriadkového opatrenia - pokuty, zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. Takýto výklad akcentuje aj základné princípy Civilného sporového poriadku, konkrétne čl. 10 CSP, ktorý organizáciu priebehu konania zveruje do rúk súdu, ako aj čl. 17 CSP, ktorý zaväzuje súdy k urýchlenosti a hospodárnosti konania. V súlade s princípom primeranosti treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až potom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali ako vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR z 13. februára 2018, sp. zn. III. ÚS 67/2018. Základným predpokladom na vydanie rozhodnutia o poriadkovej pokute je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nespĺnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený

priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predložovali či dokonca marili. Súčasne je rozhodnutie súdu o poriadkovom opatrení svojou povahou procesným rozhodnutím s procesnoprávnymi dôsledkami len pre určité štádium civilného sporového konania; nestáva sa samo osebe predmetom konania, a nejde tak o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností strán sporu zasahovalo konečným spôsobom, z uznesenia Ústavného súdu SR z 2. mája 2018, sp. zn. III. ÚS 348/2018). Súd záverom konštatuje, že postih na nesplnenie právoplatného vykonateľného uznesenia zo strany povinného nie je možné sanovať poriadkovou pokutou ako procesným prostriedkom, čo by sa míňalo bazálnemu účelu tohto sankčného mechanizmu, už len v časti primeranosti zmluvnej pokuty a povinnosti žalobcu zriadiť súdnu úschovu. Súd zároveň poukazuje, že procesný poriadok pre prípad neplnenia vykonateľného rozhodnutia obsahuje procesné nástroje na vynútenie takéhoto plnenia.

24. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobu vo veci je spravodlivé zamietnuť v celom rozsahu, pre nesplnenie podmienok pre opätovné priznanie plnenia, ktoré už bolo v prospech žalobcu ako oprávneného na základe právoplatného vykonateľného právneho titulu splnené.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

25. O trovách konania súd rozhodol tak, že náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán sporu. V súlade s ustanovením § 257 CSP, ktorého znenie umožňuje súdu vždy zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Podľa týchto zásad jednak platí, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť úspešnej strane sporu trovy konania, ktoré úspešnej strane v spore vznikli, pričom zároveň tiež platí, že súdy sú povinné zaviazat' sporovú stranu, ktorá svojím zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Súd v danej veci vyhodnotil úspešnosť strán primerane s ohľadom na podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu ktoré bolo preukázané ako vyrovnané čo do výroku rozhodnutí v tomto konaní, prihliadnuc aj na povaha a okolnosti sporu s prihliadnutím na procesné úkony strán sporu a ich úspešnosť. V súlade s právnym názorom vyjadreným ÚS SR „ Ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov (nález Ústavného súdu SR z 10. 10. 2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018) súd rozhodol o trovách konania tak, ako je uvedené vo výroku.

Z týchto dôvodov súd rozhodol o trovách tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje, a to v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach § 42 ods.3 O.s.p. uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený: to neplatí ak senát rozhodol namiesto samosudcu,

- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- g) súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3 prvej vety za bodkočiarkou.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na výkon rozhodnutia alebo na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.